

opusdei.org

Prelato laiškas (2009 m. sausis)

Opus Dei Prelatas mus kviečia sutikti Naujuosius metus apmąstant stebuklą, kad esame Dievo vaikai. Šia meile mums padės mėgautis Šventojo Dvasia.

2009-01-19

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Kalėdų laikotarpiu mūsų žvilgsniai krypsta ir į Mergele, besirūpinančią savo naujagimiu Sūnumi. Kokios meilės vedama Ji Betliejuje Jį paėmė

ant rankų ir prižiūrėjo kiekvieną
akimirką! Vėliau, gyvendama
Nazarete, Marija stengėsi nuo Jo
neatitolti; kartu su šventuoju
Juozapu augino Dievo Sūnų kaip
žmogų, apgaubdama Jį savo meile ir
tarsi pirmoji bei geriausioji Mokytojo
mokinė mokėsi iš Jo žodžių bei
darbų. Dabar Mergelė rūpinasi
kiekviena ir kiekvienu iš mūsų, taip
pat pasiaukojamai mus mylėdama,
kaip savo Sūnumi, nes Jėzus Kristus,
būdamas ant Kryžiaus, Marijai
atskleidė tikrąjį Jos dvasinės
motinystės pašaukimą visų laikų
vyrams ir moterims [1]. Nuo tos
akimirkos Marija nenuilsdama
globoja visą žmoniją, o ypač pačius
vargingiausius savo vaikus. Todėl
prasidėjus naujiems metams Su
Švenčiausiosios Mergelės Marijos,
Dievo gimdytojos, švente Bažnyčia
mus kviečia apmąstyti Mergelės
rūpestį ir Jai dėkoti už visas Jos
teikiamas malones.

Kaip skelbiame, kalbėdami tikėjimo išpažinimą, Žodis virto Kūnu Šventosios Dvasios galia, laisvu ir besąlygišku Mergelės Marijos sutikimu. Šia Paslaptimi, kurią vainikuoja Mirtis ant Kryžiaus ir Prisikėlimas, Dievas atpirko mūsų nuodėmes ir suteikė mums dovaną būti Jo vaikais. Praėjusių švenčių proga skaitėme šventojo Pauliaus, Kristaus ir Evangelijos šauklio, žodžius, skirtus Galatams, žodžius, kurie yra tikras mokymo lobynas. Apaštalas rašo, kad *„atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui, kad atpirktų esančius įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume išūnystę“* [2].

Šiais šventojo Pauliaus metais nagrinėjame pagrindinius Tautų Apaštalo mums perduoto mokymo akcentus. **„Jis yra milžinas, – sakė Popiežius prieš keletą mėnesių, – ne tik savo apaštalavimu, bet ir**

teologine doktrina, kuri yra ypač gili ir įkvepianti“ [3]. Tai jis kartu su šventuoju Jonu mums daugiausia kalbėjo apie Šventąją Dvasią, apie Jos veikimą Bažnyčioje ir tarp krikščionių. Šiomis eilutėmis norėčiau paliesti keletą šios doktrinos aspektų, kad giliau suvoktume begalinę Parakleto svarbą mūsų nuolatinei ir intensyviai krikščioniško gyvenimo pažangai, kuria yra mūsų tikslas.

Apaštalų darbai mums rodo, kaip nuo pat pirmųjų akimirkų Bažnyčią lydi Šventoji Dvasia. Jos veikimas, kaip rašoma šioje knygoje, turėjo ryškios įtakos ir paties šventojo Pauliaus gyvenimui: visus Apaštalo darbus nuo Jo atsivertimo iki kankinimo lydi Parakleto veikimas. Savo malone Jį išsirinkęs ir pašventęs Viešpats pasiunčia kartu su Barnabu skleisti krikščionybės tarp pagonių; Jis jį lydi visose apaštališkose kelionėse, ragindamas evangelizuoti

Europą; Viešpats jam liepia liudyti Kristų Jeruzalėje ir net pačioje Romoje [4]. „**Vienu žodžiu, Šventosios Dvasios buvimas ir veikimas yra visur**“ [5]. Šventosios Dvasios įtaka pirmą kartą krikščionybei yra tokia akivaizdi, kad Apaštalų darbus net imta vadinti *Šventosios Dvasios Evangelija*.

Neabejokime: jei nuolat, kasdien prašysime Šventosios Dvasios, kad Ji mus lydėtų savo malone, be galo stiprės mūsų kontempliatyvumo dvasia ir apaštališkasis veiksmingumas. Iki kiek stengiesi savo darbams suteikti antgamtiškumo pobūdį? Ar pamaldžiai kartoji *Garbė Dievui Tėvui ir Sūnui ir Šventajai Dvasiai? (Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto?)* Ar jauti būtinybę atsiduoti Šventajai Dvasiai, kaskart minėdamas Jos Vardą?

Bet šventasis Paulius savo laiškuose **„neapsiriboja aprašydamas nuolatinį ir vaisingą Trečiojo Švenčiausiosios Trejybės Asmens veikimą, bet ir nagrinėja Jos buvimą krikščionio gyvenime“** [6]. Jėzus Kristus skelbė, kad tuos, kurie laikysis Jo žodžio ir Jį mylės, Tėvas ir Jis apsigyvens jų širdyse ; ir pridūrė: *„Aš jums tai pasakiau, būdamas pas jus, o Globėjas – Šventoji Dvasia, kurį mano vardu Tėvas atsiųs, – jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs“* [7]. Dievo įkvėptas, Apaštalas **„mąsto apie Šventąją Dvasią, rodydamas Jos įtaką ne tik krikščionio darbams, bet ir esybei ir teigia, kad Šventoji Dvasia gyvena mumyse (plg. Rm 8, 9; 1 Kor 3, 16) ir kad „Dievas atsiuntė į mūsų širdis savo Sūnaus Dvasią“ (Gal 4, 6)** [8].

Žinome, kad malonės dėka teisingojo sieloje apsigyvena visa Šventoji Trejybė, bet šis Jos buvimas vyruose

ir moteryse, kurie gyvena draugystėje su Dievu, yra ypač paskirtas Šventajai Dvasiai Šventintojai. Tradicinis paaiškinimas yra suprantamas: žmogaus šventumas yra Dievo meilės išdava, tad savaime aišku, kad šis veikimas priskiriamas tam Trejybės Asmeniui, kuris įkūnija amžinąją Meilę – Šventajai Dvasiai; analogiškai Tėvui priskiriamas Sukūrimas, Žodžiui – Atpirkimas, nors visas Dievo veikimas žemėje yra paženklintas visų trijų neatsiejamų Švenčiausiosios Trejybės Asmenų. Šventoji Trejybė prasiskverbia ne tik į pačias mūsų, kaip Dievo kūrinių, esybės gelmes, bet ir malonės dėka mums leidžia įžengti į dieviškojo gyvenimo slėpinį, būti Tėvo vaikais Sūnuje per Šventąją Dvasią [9].

Vatikano II Susirinkimas skelbia:
*„Toks yra didingas žmogaus slėpinys,
kurį tikintiesiems nušviečia
krikščioniškasis apreiškimas. Taigi*

*per Kristu ir Kristuje išryškėja
skausmo bei mirties mįslė, be jo
Evangelijos mus gniuždanti. Kristus
prisikėlė, savo mirtimi sunaikindamas
mirtį, ir mus gausiai apdovanojo
gyvenimu, kad, Sūnuje tapę sūnumis,
Dvasioje šauktume: „Abba,
Tėve!“ [10].*

Dovana būti Dievo vaikais yra pati
brangiausia iš visų Dievo mums
suteiktų dovanų. **„Mūsų didis
orumas pagrįstas ne tik tuo, kad
esame Dievo paveikslas, bet ir tuo,
kad esame Jo vaikai, – sako
Šventasis Tėvas. – Taip esame
kviečiami gyventi kaip Dievo
vaikai ir vis giliau įsisąmoninti,
kad esame didžiosios Dievo šeimos
įvaikiai. Esame kviečiami šią
objektyvią dovaną paversti
subjektyvia ir lemiama tikrove,
kuri darytų įtaką mūsų mintims,
darbams ir mums patiems“ [11].**

Kokie turime jaustis dėkingi šventajam Pauliui, Dievo pasirinktam mums su nauju spindesiu atskleisti šio krikščioniško tikėjimo pamato! Laiške Galatams, primindamas, jog Žodis Mergelės iščiose virto žmogumi, kad visi taptume Dievo vaikai, Apaštalas priduria: „*O kadangi esate įsūniai, Dievas atsiuntė į mūsų širdis savo Sūnaus Dvasią, kuri šaukia: „Abba, Tėve!“ Taigi tu jau nebe vergas, bet įsūnis; o jeigu įsūnis, tai Dievo valia ir paveldėtojas*“ [12]. Šiai minčiai pritaria ir Tomas Akvinietis: „Taip, kaip Sūnaus misija buvo nuvesti pas Tėvą, taip Šventosios Dvasios misija yra vesti tikinčiuosius pas Sūnų“ [13].

Šios dovanos pripažinimas ir jos puoselėjimas, kaip mokė šv. Chosemarija, „***yra didžiausias maištas žmogaus, kuris nesutinka gyventi kaip gyvulys ir kuris pasitenkina ir nusiramina tik gerbdamas ir pažindamas***

Kūrēja“ [14]. Todėl pridūrė:

***„Vergystė ar buvimas Dievo vaiku:
štai kokia mūsų gyvenimo dilema.
Arba būti Dievo vaikais, arba
vergauti puikybei, gašlumui ir
nerimą keliančiam
savanaudiškumui, su kuriuo
galynėjasi tiek daug sielų“ [15].***

Dievas panorėjo, kad nuolat gyva
Dievo vaikų sąmonė būtų Opus Dei
dvasios pamatas; tą visada
tvirtindavo mūsų Įkūrėjas, kuris,
kaip daugelį sykių kartojo, prisiminė
net tikslią akimirką, kai Mūsų
Viešpats panorėjo šią tiesą ugnimi
išdeginti jo sieloje. ***„Šis visiems
būdingas mūsų dvasios bruožas
gimė kartu su Opus Dei, o 1931 m.
įgavo pavidalą: žmogiškai
sunkiomis akimirkomis, kuriomis,
to nepaisydamas, buvau įsitikinęs,
kad įvyks neįmanoma – tas, ką
šiandien regite prieš akis, tada
pajutau Viešpaties veikimą, kurio
dėka mano širdyje ir lūpose su***

*galinga būtinybės jėga užgimė
švelni malda: Abba! Pater! Tuo
metu buvau gatvėje, važiavau
tramvajumi; gatvė neužkerta kelio
mūsų kontempliatyviam dialogui;
pasaulio triukšmas mums yra
vieta maldai. Tą maldą
greičiausiai ištariau balsu, o
žmonės turbūt pamanė, kad aš
išprotėjęs: Abba! Pater! Kokį
pasitikėjimą, atgaivą ir
optimizmą, iškilus sunkumams
jums suteiks jausmas, kad esate
viską žinančio ir viską galinčio
Tėvo vaikai“ [16].*

Šv. Chosemarija visiems mums
patardavo šią tiesą apmąstyti
kasdien. Jis ragino gilintis į šventojo
Pauliaus mokymą: „Pati Šventoji
Dvasia kartu su mūsų sielomis liudija,
kad mes esam Dievo vaikai. O būdami
vaikai, esam ir paveldėtojai: Dievo ir
Kristaus paveldėtojai; jei dalinsimės
su Juo Jo kančia, būsimė su Juo kartu
pašlovinti“ [17].

Įsigilinti į dieviškos tėvystės paslaptį niekada ne vėlu, o šiomis dienomis dar ir itin paranku: užtenka pažvelgti į Kūdikelį Jėzų, gulintį ēdžiose, savo Motinos ar šventojo Juozapo rankose. Mūsų Dievas virto bejėge švelnia būtybe, kad mes, tapę Dievo vaikais ir jais giliai besijaučiantys, prie Jo be jokios baimės priartėtume. Jei nežinia kodėl mums prie Jo artėti sunku, melskime Mergelės ir šventojo Juozapo pagalbos, kad mus išmokytų taip besąlygiškai, kaip jie patys, pasitikėti ir bendrauti su Dievu. Melskime Globėją, gyvenantį mūsų sieloje, mums širdyse įskiepyti tą šauksmą „*Abba, Tėve!*“, kad pamaldumo dovana galėtume mėgautis savo, kaip Dievo vaikų, tikrove.

Savoje katechezėje Benediktas XVI išryškina „*dar vieną būdingą Šventosios Dvasios veikimo aspektą, kurio mus moko šventasis Paulius: Jos santykį su meile.*

Apaštalas rašo: „Viltis neapgauna, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse šventosios Dvasios, kuris mums duota“ (Rom, 5, 5). Šventoji Dvasia mus įtraukia į dieviškąjį gyvenimą, kuris yra meilės gyvenimas, ir taip mes esame įtraukti į Tėvo ir Sūnaus ryšius“ [18].

Gera pasverkime šių žodžių prasmę. Parakleto, kuris mus paverčia Dievo vaikais Kristuje, mes buvome *įtraukti* į švenčiausią ir šventinamąjį Švenčiausiosios Trejybės gyvenimą. Mes, vargani žmonės, sukurti iš dulkių, galime pajusti plakančią Viešpaties širdį ir ja gyventi. „Šventoji Dvasia savo dieviškąja šventumo galia mums padeda tapti panašioms į Kristų. Ji yra Kristaus, mūsų Gelbėtojo, pavidalas ir sandara, ir pati mumyse išspaudžia Dievo paveikslą“ [19].

Kristaus apsireiškimo ir Viešpaties Krikšto šventės mums byloja apie nuolatinį Šventosios Dvasios veikimą: tai Ji atvedė tris Karalius į Betliejų ir nusileido ant mūsų Viešpaties Jordano upėje, parodydama, kad Jėzus Kristus yra tas lauktasis Mesijas. Išmokime atverti savo širdis Jos šventinamajai malonei. Dažnai apmąstykite tuos žodžius, nuskambėjusius Jonui krikštijant Jėzų: *Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriusi* [20]. O Jėzui atsimačius, jie nuskambėjo dar tvirčiau: *Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriusi. Klausykite Jo!* [21]. Kad įsigilintume į šį dialogą, kad padarytume vaisingas išvadas iš mūsų Mokytojo mokymų, Jo gestų ir žodžių, turime būti be galo pavaldūs Šventosios Dvasios veikimui, Ji mums atskleis, kaip galima ir būtina kasdieniame gyvenime eiti šventumo keliu; kaip visas mūsų gyvenimas

turi būti kalbėti su Dievu ir kalbėti apie Dievą kitoms sieloms.

Šv. Chosemarijos gimimo sausio 9 d. ir jo krikšto sausio 13 d. jubiliejai mums taip pat byloja apie Globėjo artumą. Su mūsų Tėvo pagalba pajusime begalinę ištikimybę, kurios šv. Chosemarija siekė visą savo gyvenimą, Šventosios Dvasios įkvėpimams.

Žinau, kad prisiminsite ir sausio 21 d., pirmojo šventojo Rapolo Ratelio sukaktį: mes buvome tarp tų „**trijų, trijų tūkstančių, trijų šimtų tūkstančių, trijų milijonų...**“.

Nepamirškim, kad mums panorėjus, Viešpats kiekvienam mūsų padės vykdyti vaisingą apaštalavimą, jei būsime giliai „iš esmės“ Eucharistijos sielos.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2009 m. sausio 1 d.

[1] Plg. Jn 19, 25-27.

[2] *Gal* 4, 4-5.

[3] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2006/11/15.

[4] Plg. Apd 13, 2-4; 16, 6-10; 20, 22-23; 23, 11; 27, 24.

[5] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 127.

[6] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2006/11/15.

[7] Jn 14, 25-26.

[8] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2006/11/15.

[9] Plg. Jonas Paulius II, Enciklika *Dominum et Vivificantem*, 1986/05/18, nr. 32 ir 52.

[10] Vatikano II Susirinkimas,
Pastoracinė konstitucija. *Gaudium et spes*, nr. 22.

[11] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2006/11/15. [12] Gal 4, 6-7.

[13] Šventasis Tomas Akvinietis,
Šventojo Jono Evangelijos komentarai,
14, 26.

[14] Šv. Chosemarijaa, *Amigos de Dios*,
nr. 38.

[15] Ten pat. [16] Plg. A. Vázquez de Prada. *Opus Dei Įkūrėjas, I tomas*, p. 389-390.

[17] Rom 8, 16-17.

[18] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2006/11/15.

[19] Šventasis Kirilas Aleksandrietis,
Velykų pamokslas.

[20] Mt 3, 17.

[21] Mt 17, 5.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-
sausis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-sausis/) (2026-02-27)